

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 156/2021-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Kristínou Mitrovou Polkovou, advokátkou, Na priekope 174/13, Žilina, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 7 Co 331/2017-286 z 25. apríla 2018 v časti, ktorou bola žaloba zamietnutá, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. februára 2019 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje rozsudok Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Co 331/2017-286 z 25. apríla 2018 v časti, v ktorej bola žaloba zamietnutá, zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v konaní vedenom Okresným súdom Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) v právnom postavení žalobcu v spore o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Okresný súd v poradí tretím rozsudkom č. k. 5 C 126/2013-233 zo 6. júna 2017 rozhodol, že žalobu sťažovateľa zamietla a žalovanej priznáva právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom č. k. 7 Co 331/2017-286 z 25. apríla 2018 zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalovaná je povinná zaplatiť sťažovateľovi sumu 4 391,90 eur do troch dní od právoplatnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a sťažovateľovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 6,5 %.

4. Proti napadnutému rozsudku podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 3 Cdo 198/2018 z 22. novembra 2018 dovolanie sťažovateľa podľa § 447 písm. c) CSP odmietol a žalovanej nepriznal náhradu trov dovolacieho konania.

5. Vec bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Brňákovi, ktorého funkčné obdobie sudcu ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. V súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 bola vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2021 do 31. decembra 2021 bola prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Rastislav Kaššák – predseda senátu, Jana Baricová a Miloš Maďar.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu v časti, ktorou krajský súd žalobu zamietol, podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) krajský súd odôvodnil zamietnutie nároku sťažovateľa na náhradu škody z titulu ušlej mzdy počas väzby a z titulu znehodnotenia zaistených motorových vozidiel a nepriznanie náhrady nemajetkovej ujmy v súvislosti s rozhodnutím o väzbe argumentmi, ktoré sú arbitrárne a v rozpore s „*duchom a filozofiou*“ čl. 46 ods. 3 ústavy;

b) tvrdenie krajského súdu, podľa ktorého sťažovateľ neuplatnil nároky súvisiace s väzbou, je „*nepochopením významu*“ čl. 46 ods. 3 a čl. 5 ods. 5 dohovoru, žaloby, výzvy na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a prejavu právnej zástupkyne sťažovateľa, na ktorý sa krajský súd odvoláva. Zároveň sú nároky sťažovateľa súvisiace s väzbou, uplatnené v žalobe, totožné s nárokmi uplatnenými v rámci prerokovania nároku na náhradu škody podľa § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“);

c) uznesenie o vznesení obvinenia je *conditio sine qua non* pre rozhodnutie o vzatí do väzby. S poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu z 29. februára 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. I Cdo 65/2010 sťažovateľ uvádza, že ak sa uznesenie o vznesení obvinenia stalo nezákonným v dôsledku oslobodzujúceho rozsudku, nemôžu byť zákonné ani ďalšie rozhodnutia vrátane rozhodnutia o vzatí do väzby;

d) uplatnenie nárokov na náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia sa potom vzťahuje aj na väzbu, teda rozhodnutie, ktoré priamo súvisí s uznesením o vznesení obvinenia. Zo žiadneho ustanovenia zákona o zodpovednosti za škodu nevyplýva, že osoba, ktorá bola oslobodená spod obžaloby a ktorá bola v priebehu trestného konania vo väzbe, môže uplatňovať náhradu škody len pre nezákonnosť rozhodnutia o väzbe (k predmetnému tvrdeniu odkazuje na rozhodnutie ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 339/08 a rozhodnutia všeobecných súdov, pozn.);

- e) postup krajského súdu považuje za „*kontroverzný*“, keď na jednej strane odmietol rozhodovať o náhrade nemajetkovej ujmy za väzbu a na druhej strane konal a rozhodoval o nároku na náhradu ušlej mzdy za dobu väzby a o znehodnotení zaistených motorových vozidiel;
- f) krajský súd neuviedol, akým spôsobom mal počas väzby vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy a užívať zaistené motorové vozidlá v priebehu trestného konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom v časti, ktorou krajský súd žalobu sťažovateľa zamietol.

8. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku vyplývajúca z § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vzhľadom na dátum doručenia uznesenia najvyššieho súdu právnomu zástupcovi sťažovateľa (11. decembra 2018) zachovaná.

9. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom krajského súdu, ústavný súd v prvom rade s poukazom na čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z tohto princípu vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

10. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu bol prípustný opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru mal najvyšší súd v rámci dovolacieho konania. Ústavný súd podotýka, že námietky uvedené v časti II tohto uznesenia tak, ako boli naformulované v ústavnej sťažnosti, predniesol sťažovateľ v takmer totožnom rozsahu aj v dovolacom konaní, v ktorom o nich konal a rozhodoval najvyšší súd, ktorý dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 447 písm. c) CSP. Právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa v tomto rozsahu teda predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd vo všeobecnosti dopĺňa, že pokiaľ rozhodnutie odvolacieho súdu v podstatných bodoch nespĺňa požiadavky vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, zodpovedá táto okolnosť dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Ak teda sťažovateľ mal záujem ďalej namietat porušenie svojich práv postupom či rozhodnutím všeobecných súdov pred ústavným súdom, svoju ústavnú sťažnosť mal smerovať proti uzneseniu najvyššieho súdu. Keďže tak nespravil, prichádzalo by do úvahy odmietnutie tejto ústavnej sťažnosti podľa § 56

ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

11. Napriek už uvedeným skutočnostiam však ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti zohľadnil materiálny prístup k ochrane sťažovateľových práv a napadnutý rozsudok krajského súdu podrobil tzv. kvázimeritórnemu prieskumu.

12. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie právnych predpisov s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

13. Vzhľadom na svoju doterajšiu konštantnú judikatúru považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 399/2010, IV. ÚS 51/2011).

14. Ústavný súd sa najskôr zaoberal sťažovateľovými námietkami v časti II písm. a) až d) tohto uznesenia o rozpore argumentácie krajského súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku s „*duchom a filozofiou*“ čl. 46 ods. 3 ústavy a nepochopením jeho významu, ako aj významu čl. 5 ods. 5 dohovoru. Argumentácia sťažovateľa smeruje k tomu, že uplatnenie jeho nárokov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia sa vzťahuje aj na väzbu, teda na rozhodnutie, ktoré priamo súvisí s uznesením o vznesení obvinenia, na základe čoho mal súd posudzovať jeho nároky aj vo vzťahu k väzbe. Ústavný súd považuje túto časť tvrdení sťažovateľa len za súčasť jeho ústavnoprávnej argumentácie, keďže v samotnom petite ústavnej sťažnosti, ktorý spravidla rámčuje rozsah prieskumu ústavného súdu, porušenie dotknutých článkov nenamietal. Zároveň ústavný súd poukazuje na bod 5 napadnutého rozsudku, v ktorom krajský súd ustálil uplatnený nárok sťažovateľa z hľadiska jeho právnej kvalifikácie, t. j. uviedol, že sťažovateľ si uplatnil nárok na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s nezákonným rozhodnutím, ktorým je uznesenie o vznesení obvinenia [uznesenie vyšetrovateľa Policajného zboru

Slovenskej republiky ČVS: OUV-401/2001 z 30. januára 2002 (ďalej aj „uznesenie o vznesení obvinenia“ alebo „nezákonné rozhodnutie“)]. Rovnaký právny záver vyplýva aj z rozsudku okresného súdu, ktorý predchádzal napadnutému rozsudku a tvoril prílohu ústavnej sťažnosti, v zmysle ktorého bolo medzi stranami sporu nesporné, že sťažovateľ označil ako nezákonné rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda, uznesenie o vznesení obvinenia (bod 46 rozsudku okresného súdu, pozn.). Krajský súd v bode 14 napadnutého rozsudku ďalej upozornil práve na nutnosť rozlišovania medzi nárokom uplatňovaným z titulu nezákonnosti väzby a z titulu nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia, v súvislosti s čím poukázal na rozhodnutie ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 163/2013 (krajský súd zrejme v dôsledku chyby v písaní nesprávne uvádza „II. ÚS 163/2012“, keďže konanie pred ústavným súdom vedené pod uvedenou sp. zn. z roku 2012 pojednáva o inej problematike, pozn.), z ktorého záverov vychádzal pri svojom rozhodovaní. Pre komplexnosť argumentácie ústavný súd konštatuje, že v náleze sp. zn. II. ÚS 163/2013, č. 52/2013 ZNaU sa uvádza: „Vzhľadom na existenciu špeciálnej právnej úpravy o škodových nárokoch vzniknutých v súvislosti s väzbou by všeobecný súd nemal pri vyčíslení škody uplatnenej iba v súvislosti s nezákonnosťou uznesenia o vznesení obvinenia zahrnúť do tejto škody aj nároky spojené s obdobím väzby, pretože žalobca si náhradu škody navyše aj z tohto dôvodu neuplatnil, ale uplatnil si ju len a len z dôvodu nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia. Ak má byť do škody uplatnenej žalobcom započítaná aj škoda, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti väzbou, žalobca si má uplatniť nárok na jej náhradu nielen z titulu nezákonnosti obvinenia, ale aj z titulu nezákonnosti väzby. Vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu, iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila.“

15. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd týmto zodpovedal námietky sťažovateľa uvedené v časti II písm. b) až d) a čiastočne aj pod písm. a) (časť vety o rozpore s čl. 46 ods. 3 ústavy, pozn.) primeraným spôsobom, v dôsledku čoho možno napadnutý rozsudok krajského súdu v tejto časti hodnotiť ako ústavne akceptovateľný. Pre komplexnosť je potrebné uviesť, že pokiaľ ide o sťažovateľove tvrdenia v ústavnej sťažnosti, v súvislosti s ktorými poukazuje na iné rozhodnutie ústavného súdu a najvyššieho súdu [časť II písm. c) a d) tohto uznesenia, pozn.], ústavný súd dospel k záveru, že predmetné tvrdenia sťažovateľa v tomto prípade nespochybňujú závery, ku ktorým dospel krajský súd. V prípade, ak bol sťažovateľ s poukazom na príslušné rozhodnutia všeobecných súdov toho názoru, že napadnutým rozsudkom sa krajský súd odklonil od uvedenej rozhodovacej praxe, mal možnosť v rámci dovolacieho konania uplatniť tieto námietky podľa § 421 ods. 1 CSP, čo však neurobil. Na základe uvedených skutočností ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti týchto námietok ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

16. Sťažovateľ ďalej namieta, že argumenty, ktorými krajský súd odôvodnil zamietnutie nároku sťažovateľa na náhradu škody z titulu náhrady ušlej mzdy počas väzby a z titulu znehodnotenia zaistených motorových vozidiel a nepriznal mu náhradu nemajetkovej ujmy, sú arbitrárne. Ústavný súd poukazuje na bod 6 napadnutého rozsudku, v ktorom krajský súd popísal hmotnoprávne podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktoré definoval ako a) zrušenie rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, b) existenciu škody a c) príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Konkrétne nároky, ktorých arbitrárnosť odôvodnenia sťažovateľ

namieta, krajský súd posudzoval samostatne, najmä v rozsahu bodov 14 až 20 napadnutého rozsudku.

16.1. V bode 14 napadnutého rozsudku hodnotil nárok sťažovateľa z titulu straty na zárobku, ktorý sa podľa názoru krajského súdu posudzuje podľa § 447 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „Občiansky zákonník“), na ktorý odkazuje § 21 zákona o zodpovednosti štátu. Následne sa krajský súd zaoberal predpokladmi vzniku tohto nároku a vyhodnotením listinného dôkazu. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľ netvrdil a ani nepreukázal skutočnosť, že pracovný pomer s ním bol skončený pre vedenie trestného stíhania, prípadne, že mal preukázateľne nastúpiť do zamestnania alebo iného obdobného pomeru a z dôvodu trestného stíhania nenastúpil. Krajský súd dospel k záveru, že sťažovateľ nepreukázal základ uplatneného nároku, a to existenciu straty na zárobku v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Na základe uvedeného považoval nárok na náhradu za stratu na zárobku za nedôvodný.

16.2. V bode 15 napadnutého rozsudku krajský súd posúdil nárok sťažovateľa na náhradu škody z titulu znehodnotenia zaistených motorových vozidiel. Obdobne ako v už uvedenom prípade krajský súd posudzoval príčinnú súvislosť medzi uplatneným nárokom a nezákonným rozhodnutím. Posúdil sťažovateľom predložené dôkazy na preukázanie tohto nároku a dospel k záveru o neexistencii príčinnej súvislosti medzi týmto nárokom na náhradu škody a uznesením o vznesení obvinenia. Zároveň konštatoval, že tento nárok nie je možné posudzovať ani ako ušlý zisk, keďže sťažovateľ netvrdil a ani nepreukázal, že v čase zaistenia motorových vozidiel mal možnosť ich z určitú sumu previesť.

16.3. V bode 16 až 20 napadnutého rozsudku krajský súd vyhodnotil nárok sťažovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 300 000 eur, ktorý v zmysle jeho bodu 18 posudzoval podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Poukázal na predpoklady na priznanie tohto nároku a posúdil dôkazy, ktoré boli v tejto súvislosti vykonané, teda svedecké výpovede dvoch svedkov, ktorých obsah popísal a v závere vyhodnotil ich relevanciu. Následne dospel k záveru o naplnení zákonných predpokladov na priznanie tohto nároku a pri stanovení jeho výšky prihliadol jednak na celkové trvanie dotknutého trestného stíhania, ako aj na to, že v prípade sťažovateľa nejde o úplne bezúhonnú osobu.

16.4. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje závery krajského súdu v napadnutom rozhodnutí za ústavne udržateľné. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom. Ústavný súd nezistil, že by v tejto časti napadnutého rozsudku absentovali dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, a dospel k záveru, že napádaný rozsudok nemožno označiť za arbitrárny s priamym dopadom na niektoré z namietaných práv sťažovateľa. Na základe týchto skutočností odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti tejto námietky ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

17. Vo vzťahu k ďalšej námietke sťažovateľa, ktorý považuje za „kontroverzný“ postup súdu, ktorým na jednej strane odmietol rozhodovať o náhrade nemajetkovej ujmy za väzbu a na druhej strane konal a rozhodoval o nároku na náhradu ušlej mzdy za dobu väzby a znehodnotení

zaistených motorových vozidiel, ústavný súd len stručne opätovne poukazuje na bod 14 napadnutého rozsudku, v ktorom krajský súd explicitne upozornil na potrebu rozlišovať nárok z titulu uznesenia o vznesení obvinenia a z titulu nezákonnosti väzby. Práve pri posudzovaní nároku na náhradu za stratu na zárobku uviedol, že sťažovateľ ako žalobca nepreukázal základ uplatneného nároku, a to existenciu straty na zárobku v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Z bodu 15 napadnutého rozsudku zase vyplýva spôsob, akým krajský súd hodnotil uplatňovaný nárok na náhradu škody z titulu znehodnotenia zaistených motorových vozidiel. Krajský súd aj v tomto prípade dospel k záveru o neexistencii príčinnej súvislosti medzi sťažovateľom uplatňovaným nárokom a nezákonným rozhodnutím. Vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch krajský súd v bode 16 napadnutého rozsudku obdobne popísal dôvody, ktoré ho viedli k prijatým záverom, pričom aj v tejto časti poukázal na potrebu rozlíšenia medzi uplatnením nároku z titulu nezákonného rozhodnutia a z titulu nezákonnosti väzby. Ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok v tejto časti nepovažuje za zjavne protirečivý alebo popierajúci pravidlá formálnej a právnej logiky, na základe čoho ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v časti tejto námietky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

18. K poslednej vymedzenej námietke sťažovateľa, podľa ktorej krajský súd neuviedol, akým spôsobom mal sťažovateľ počas väzby vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy a užívať zaistené motorové vozidlá v priebehu trestného konania, ústavný súd uvádza, že krajský súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (m. m. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (m. m. II. ÚS 410/06, II. ÚS 449/2015). Predmetný argument sťažovateľa si nevyžadoval špecifickú odpoveď, t. j. nebolo naň potrebné odpovedať explicitne, keďže každý z namietaných nárokov krajský súd osobitne posúdil a vyhodnotil, uviedol, aké dôkazy vykonal a ako vec právne posúdil so záverom o nepreukázaní ich príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím v časti, v ktorej žalobu zamietol. V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje ústavne udržateľný spôsob posúdenia tejto námietky, na základe čoho odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu